

BERIT MÜLLER:

FRA WELHAVENSGATE TIL VEITVEDT - 1955

Vi giftet oss i januar 1955. Selv om det var 10 år etter krigen, var det fremdeles svært vanskelig med boliger. Det å få leilighet var et problem for alle som gikk i giftetanker. For vårt vedkommende lot det seg løse som følger:

Jeg hadde inntil da bodd sammen med min mor, som var enke, i en moderne 2 værelses leilighet. Gjennom annonse i avisen ble denne byttet i en stor, gammeldags leilighet i Welhavens gate. Familien som bodde der, ønsket seg noe moderne.

Denne gamle leiligheten bestod av ikke mindre enn 4 stuer mot gaten, 2 små værelser mot bakgården, et stort hjørnerom, sikkert tidligere brukt som spisestue, med ett vindu i hjørnet inn mot bakgården, et knøttlite rom, (tidligere pikeværelse), og kjøkken, begge disse også mot bakgården. Dessuten var det en lang, smal entre mellom værelsene til gaten og de to mot garden, og innerst i denne entreen var det innrettet et toalett med vannklosett og vask (kaldt vann). Det var også en kjøkkengang langs kjøkken og "pikeværelse", med utgang til baktrapp. Oppvarming av denne kjempeleiligheten foregikk med ved- eller kokefyring, - det var ovner i de 4 store rommene. De små rommene ble varmet opp med løse parafinbrennere.

Leiligheten ble delt mellom min mor og oss nygifte. Mor fikk 2 værelser mot gaten, og pikeværelset ble hennes kjøkken. Riktignok måtte hun hente vann inne på vårt kjøkken (det egentlige), men hun hadde komfyr og kjøkkenskap der inne, samt bord som også gjorde tjeneste som kjøkkenbenk. Vårt kjøkken hadde spiskammer i hjørnet, det var innlagt gass, men disse rørene ble fjernet. Vi fikk installert en varmtvannbeholder og en liten svingbar plastikk-håndvask over utslagsvasken.

Leiligheten trengte oppussing, og alle 6 rommene langs éntreen ble tapetsert. Vi kjøpte det som kaltes "congoleumstepper", løse, til gulvene. Stuetakene, som var fine med gipsrosetter, ble hvittet. Taket i kjøkkenet fikk plater, og hele kjøkkenet ble malt opp. Veggene i éntreen ble malt og dekorert med en slags sjablongmaling som var veldig moderne akkurat da. Det eneste rommet som det ikke ble gjort noe med, var det store hjørneværelset, som vi måtte gå gjennom for å komme både til vårt kjøkken og til min mors kjøkken. Dette rommet hadde en temmelig gyselig mørkegrønn tapet, og med en slags galgenhumor (hva skulle vi egentlig gjøre med dette rommet?) døpte vi det for "blåsalen". Rommet ble et slags roterom som ble brukt til alt mulig: klestørk (vi hadde kjøpt en liten Evalet vaskemaskin med presstørrer som fikk plass på kjøkkenet), stryking og bortsetting av ting.

Det største av våre to rom mot gaten ble fra først av innredet som kombinert salong og spisestue. Det minste kalte vi "hulen", og her kom et stort skrivebord (særlig min mann var meget skrivende - og ikke minst tegnende - av seg!) og bokhyller. Vårt rom mot bakgården ble et lite soveværelse. Men etter at vi fikk vårt første barn, ble dette soveværelset i minste laget. Dessuten mente vi det var utrygt med parafinovnen, - den skremte oss en gang da den begynte å ose noe skrekkelig. Derfor lot vi soveværelset og "hulen" bytte plass.

Det ene av min mors 2 værelser mot gaten ble innredet som salong, det andre som spisestue. Hun gav avkall på soveværelse og hadde bare en divan i stuen. Hun hadde opprinnelig tenkt å bruke det andre lille rommet mot gården til soveværelse, men da en onkel av meg ble husløs, flyttet han midlertidig inn på dette værelset.

Vi hadde det godt i Welhavens gate. Vi var både takknemlige og stolte over at vi hadde greid å løse problemet med bolig så greit. Men det står ikke til å nekte at det var tungvint og upraktisk, iser om vinteren med iskalde ganger og ovner som måtte holdes brennende. Derfor hadde vi et sterkt ønske om noe mer moderne. Etter å ha bodd slik i godt og vel 3 år, fikk vi

gjennom min jobb som lærer tildelt en ny 3-værelses leilighet på Veitvedt, der Selvaag bygget ut, og der han tilbød Oslo kommune leiligheter for lærere. Det var vanskelig å få lærere til Osloskolen på den tiden, ikke minst fordi bolignøden hindret lærere i å ta jobb i Oslo. Ved bytting av den store leiligheten fikk min mor en liten, moderne leilighet.

Å komme til Selvaag-leiligheten på Veitvedt var som en drøm. Selv om vi hadde kommet godt ut av det med min mor i den tiden vi delte leilighet, var det likevel noe helt annet å få noe for oss selv, og attpå til noe så lettstelt og moderne. Leiligheten var ny og pen, med badeværelse (noe vi satte stor pris på etter å ha vært henvist til offentlig bad i 3 år!), stort, deilig kjøkken hvor det til og med fulgte med et lite, innebygget kjøleskap (vårt første!), og ikke minst: elektrisk oppvarming. Det hadde vært mye skriverier i avisene om Selvaag og hans boligbygging, og ikke alle var begeistret for hans billige løsninger, men vi var storfornøyde, og det samme var våre naboer. Med et innskudd på 5 500 kr. og også billig husleie (jeg husker ikke nå hvor mye vi betalte, men jeg husker at det var billig i forhold til husleien i tilsvarende leiligheter som ikke Selvaag hadde bygget), kunne vi ha råd til å bo uten å bo oss i hjel. I denne leiligheten bodde vi i 4 1/2 år og trivdes godt. Da familien etter hvert vokste til 5 medlemmer, ble den i minste laget, og da vi hadde oppnådd lang nok ansiennitet i OBOS, fikk vi i 1962 tildelt rekkehusleilighet på Manglerud.